

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. Š., K., zastúpeného JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob/243/2010-115 z 30. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. Š. o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2011 doručená sťažnosť F. Š., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob/243/2010-115 z 30. augusta 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že žalobou podanou 13. decembra 2007 Okresnému súdu Košice I si proti žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie časti podielov na zisku za roky 2005 a 2006 spolu s príslušenstvom, ktorým boli úroky z omeškania vo výške 8 % od 19. októbra 2007 do zaplatenia.

Vo svojej sťažnosti ďalej uvádza:

„V priebehu tohto súdneho konania žalovaný mi vyplatil požadované podiely na zisku spoločnosti dňa 6. 3. 2008 zaslaním na môj osobný účet v banke bez toho, aby mi vyplatenie podielov na zisku nejakým spôsobom zdôvodnil a preukázal. Na zaplatenie podielov na zisku som reagoval tak, že som písomným podaním dňa 14. 3. 2008 vzal žalobu sčasti späť, zotrval som na časti žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania od 19. 10. 2007 do 5. 3. 2008 vo výške 8 % a uplatnil som si aj náhradu trov konania vo výške 51 096,- Sk podľa § 146 ods. 2 druhá veta OSP. Použitie tohto zákonného ustanovenia som dôvodil tým, že žalovaný po podaní žaloby žalovanú istinu zaplatil.

Uznesením z 9. 6. 2008 č. k. 27Cb/79/2008 Okresný súd Košice I. (ďalej len prvostupňový súd) konanie o uplatnenom nároku na zaplatenie istiny 2 092 580,50 Sk zastavil, môj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne o trovách celého konania.

Rozsudkom č. k. 27Cb/164/2008-103 z 12. 8. 2010 súd žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania za dobu od 19. 10. 2007 do 5. 3. 2008 vo sume 111 403,50 Sk, vyčíslenej v priebehu tohto súdneho konania, zamietol z dôvodu, že som mal vedomosť o tom, že spoločníci žalovaného (vrátane mňa ako spoločníka) v čase schvaľovania podielu na zisku si boli vedomí, že k úhrade schválených podielov dôjde v čase, keď sa budú finančné prostriedky reálne nachádzať na účte žalovaného. V tomto súdnom konaní som navrhol dôkaz, predložiť denný stav na podnikateľských účtoch od valného zhromaždenia do času vyplatenia podielov na zisku, na zistenie, či boli peňažné prostriedky k dispozícii konateľovi, (uznesenie z pojednávania dňa 15. 1. 2009 č. 1. 16 spisu). Prvostupňový súd tento dôkaz nevykonal, vyčkal za právoplatným skončením konania vo veci 9Cb 17/2008, v

ktorom ďalší spoločník spoločnosti I. Š., na základe rovnakého zdôvodnenia žaloby, žiadala priznať úroky z omeškania za nevyplatenie podielov na zisku. Keďže prvostupňový súd zistil, že tento spoločník bol v konaní neúspešný a konanie je právoplatne skončené, rozhodol rozsudkom z 12. 8. 2010 tak, že žalobu na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol z rovnakého dôvodu. Prvostupňový súd rozhodoval v tomto konaní nielen o vylúčenom nároku, ale aj o celkovej náhrade trov konania sp. zn. 27Cb/79/2008 a sp. zn. 27Cb 164/2008.

Napriek rozdielnym spisovým značkám, ktoré súd prideloval konaniam, mal som za to, že súdne konanie je jeden celok a v tomto súdnom konaní je predmetom konania nárok tak, ako som ho uplatnil žalobou zo dňa 13. 12. 2007 t. j. zaplatenia istiny 2 092 580,50 Sk s príslušenstvom t. j. úrokom z omeškania ročne vo výške 8 % z istiny od 19. 10. 2007 do zaplatenia a trov konania. “

Podľa názoru sťažovateľa „prvostupňový súd správne postupoval ak, vzal v úvahu, že žalobu o zaplatenie istiny som vzal späť z dôvodu, že v priebehu konania dňa 6. 3. 2008 mi žalovaný istinu zaplatil, a teda z dôvodu správania žalovaného som žalobu o zaplatenie istiny 2 092 580,50 Sk vzal späť. Žalovaný neuviedol a ani nepreukázal mne ani súdu, dôvod, prečo sa rozhodol v priebehu konania mi istinu zaplatiť. Ak súd zamietol môj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 111 403,50 Sk, môj neúspech v tomto súdnom konaní je v percentuálnom vyjadrení 3% a úspech 97 %. Súd mi priznal náhradu trov konania pomerne s prihliadnutím na úspech v prevažnej miere vo výške 1062,- €. ...

Proti prvostupňovému rozsudku sa odvolal žalovaný, čo do výroku o náhrade trov konania, ktoré mi vznikli v tomto konaní zaplatením odmeny za právnu pomoc.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len porušovateľ) uznesením zmenil prvostupňový rozsudok v časti výroku o náhrade trov konania tak, že mňa žalobcu zaviazal na zaplatenie trov konania žalovanému prvostupňového konania 887,22 € a druhostupňového konania 32,94 €. Zmeňujúce rozhodnutie zdôvodnil tak, že v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 veta prvá OSP som zavinil zastavenie konania o zaplatenie istiny vo výške 2 092 580,50 Sk a nie žalovaný. Porušovateľ poukázal na zásadu, že z procesného hľadiska platí, že zastavenie konania zavinil žalobca, ak žalobca nepreukáže opak. Žalobca nepreukázal opak, pretože v priebehu konania o zaplatenie úrokov z omeškania z tejto istiny, nebol v konaní úspešný

a súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu o úrokoch z omeškania zamietol v celom rozsahu. To znamená, že v konaní o úrokoch z omeškania bol úspešný žalovaný, nie žalobca, keďže žaloba o úrokoch z omeškania bola zamietnutá. Porušovateľ poukázal na to, že som žalobu proti žalovanému o zaplatenie istiny 2 092 580,50 Sk podal predčasne, pred jej splatnosťou, a svojím konaním som zaviniť zastavenie konania.“.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru argumentujúc tým, že *„výklad procesnoprávneho predpisu uskutočnený všeobecným súdom vykazuje značný stupeň arbitrárnosti, predmetným rozhodnutím bol ústavne nekonformným spôsobom interpretovaný spôsob náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 OSP v rozpore so zaužívanou súdnou praxou, čím bola porušená zásada predvídateľnosti práva“.* Je tiež toho názoru, že krajský súd nepostupoval ani v súlade s § 146 ods. 2 prvou vetou Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa názoru sťažovateľa „Žalovaný žiadnym dokladom nepreukázal súdu, že žalobu som podal predčasne, žalovaný nepreukázal súdu, že nemal dostatok finančných prostriedkov na účte, alebo v pokladni odo dňa, keď som podal žalobu t. j. dňa 13. 12. 2007 do dňa 6. 3. 2008, kedy mi zaplatil žalobou uplatňovaný nárok na zaplatenie istiny. Za rok 2007 dosiahol žalovaný zisk spoločnosti po zdanení sumu 5 454 466,73 Sk. Tvrším, že žalovaný mal dostatok peňažných prostriedkov, či už na účte alebo v pokladni, do podania žaloby, mi vyplatiť podiel na zisku spoločnosti. Svedčí o tom skutočnosť, že žalovanú istinu mi zaplatil. Žalobu som podal dôvodne, opak nebol preukázaný.

Záver súdu, že som podal žalobu o zaplatenie istiny, t. j. podielu na zisku za roky 2005, 2006 predčasne s tým, že rozsudok o zamietnutí žaloby o úrokoch z omeškania je právoplatný, nenapadol som ho odvolaním, je posudzovaním nároku na náhradu trov konania podľa § 146 ods.2 OSP už z jeho hmotnoprávneho hľadiska a nie z procesného. ...

Vylúčením nároku na zaplatenie úrokov z omeškania prvostupňovým súdom, porušovateľ rozdelil môj nárok na zaplatenie istiny s príslušenstvom do dvoch samostatných nárokov a postupoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania pri každom nároku samostatne. Nepreskúmateľné je napadnuté rozhodnutie v časti zdôvodnenia náhrady trov

konania tak ust. § 146 ods. 2 druhá veta OSP tým, že ak som bol v nároku na príslušenstvo t. j. zaplatenie úroku z omeškania neúspešný, znamená táto neúspešnosť, že som nárok na zaplatenie istiny podal predčasne, teda pred splatnosťou, ako aj ust. § 146 ods. 1 prvá veta OSP, že späť vzatím žaloby som zaviniť zastavenie konania, s ďalším záverom, že ja žalobca som povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Napadnutým uznesením porušovateľa Krajského súdu v Košiciach z 30. 08. 2011 sp. zn. 4 Cob/243/2010-115 základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1. Ústavy SR porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 30. 08. 2011 sp. zn. 4 Cob/243/2010-115 sa v plnom rozsahu zrušuje a vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov. Podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach (právo na spravodlivé súdne konanie).

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Základné právo na súdnu ochranu, ako aj na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom

a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Je nesporné, že o návrhu žalobcu na zaplatenie istiny 2 092 580,50 Sk bolo rozhodnuté uznesením súdu prvého stupňa č. k. 27Cb/79/2008-41 zo dňa 9. 6. 2008 tak, že súd konanie v časti istiny 2 092 580,50 Sk zastavil a konanie o uplatnenom úroku z omeškania 8 % z tejto istiny od 19. 10. 2007 do 5. 3. 2008 vylúčil na samostatné konanie a rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí o úrokoch z omeškania. Predmetom konania po tomto zastavení konania o istine zostali úroky z omeškania, o ktorých súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania zamietol, pretože dospel k záveru, že žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením istiny predmetu sporu 2 092 580,50 Sk titulom podielu žalobcu na zisku žalovaného, pretože medzi účastníkmi konania bola zavedená taká prax, že podiel na zisku sa bude vyplácať spoločníkom až keď žalovaný bude mať na svojom účte dostatok peňažných prostriedkov a takto žalovaný vyplácal podiel na zisku aj ostatným svojim spoločníkom, aj žalobcovi. Súd prvého stupňa preto zamietol žalobu o úroku z omeškania 8 % zo sumy 2 092 580,50 Sk od 19. 10. 2007 do 5. 3. 2008, pretože žalobca podal predmetnú žalobu voči žalovanému dňa 13. 12. 2007 nedôvodné, lebo žalovaný nebol v čase podania žaloby ešte povinný žalobcovi vyplatiť podiel na zisku.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že podľa citovaného ustanovenia § 146 ods. 2 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku zastavenie konania o zaplatenie istiny 2 092 580,50 Sk zaviniť žalobca, nie žalovaný, pretože z procesného hľadiska platí, že zastavenie konania zaviniť žalobca, ak žalobca nepreukáže opak. Žalobca nepreukázal opak, pretože v priebehu ďalšieho konania o zaplatenie úrokov z omeškania z tejto istiny, nebol v konaní úspešný a súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu o úrokoch z omeškania v celom rozsahu zamietol. Tento rozsudok o zamietnutí žaloby o úrokoch z omeškania je právoplatný, pretože ho nenapadol odvolaním žalobca ani

žalovaný. To znamená, že v konaní o úrokoch z omeškania bol úspešný žalovaný, nie žalobca, keďže žaloba o úrokoch z omeškania bola zamietnutá. Žalobca je preto podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako neúspešný účastník konania povinný uhradiť trovy konania úspešnému žalovanému v rozsahu zamietnutých úrokov z omeškania. Súd prvého stupňa preto o trovách konania nerozhodol správne, ak zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania žalobcovi.

Odvolačný súd preto podľa § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmenil napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania žalovaného, pretože žalobca podal žalobu o istine aj o úrokoch z omeškania dňa 13. 12. 2007 nedôvodné. ...

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania 32,94 eur, pretože bol v odvolacom konaní o trovách konania úspešný. ... Na náhradu týchto trov odvolacieho konania 32,94 eur odvolací súd zaviazal neúspešného žalobcu. “

Vychádzajúc z už uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, zohľadnil predmet konania (rozhodovanie o zaplatení úrokov z omeškania), pričom nezistil, že by interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem krajským súdom mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, krajský súd svoje právne závery podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu by mohla byť opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti namietaného uznesenia s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu

všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V danom prípade sťažovateľa však nejde o takú vec.

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd ako odvolací súd svoje uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a pritom postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, ústavný súd dospel k záveru, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohla viesť k záveru o vyslovení porušenia práv označených sťažovateľom. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2012